

Cuvânt înainte

Note from the editors

Idea acestui demers a apărut în urmă cu câțiva ani, când, căutând în Arhiva Institutului de Arheologie „Vasile Pârvan” din București după alte informații, am găsit planurile, desenele, notele, rapoartele și însemnările de șantier ale lui Mihai Șimon. Primul lucru care ne-a frapat a fost deosebita lor acuratețe, calitatea și claritatea ideilor exprimate, precum și talentul evident ce reieșea din frumusețea artefactelor desenate.

Noi nu l-am cunoscut personal pe Mihai Șimon. Putem spune că l-am „cunoscut” puțin prin prisma studiilor sale, scrise cu acribie și talent. Știm că și-a făcut ucenicia pe șantierul de la Miercurea Ciuc și Ostrovul Corbului, sub îndrumarea prof. dr. Petre Roman, în a doua jumătate a anilor '70, ca student al Facultății de Istorie din București. Această ucenicie i-a fost cu siguranță de mare ajutor în săpăturile sale ulterioare, mai ales în complicatele așezări de tip *tell* de la Măriuța și Șeinoiu, ambele în jud. Călărași. Acestea au fost cercetate în regim de salvare, fiind amenințate de așa-numitele „lucrări de interes obștesc”, sintagmă nefericită a epocii socialiste, dar și post-decembriste, sub care au dispărut multe monumente arheologice de primă importanță.

Grădiștea–Coslogeni 1986. De la stânga la dreapta:
Mihai Șimon, Gudrun Gomolka-Fuchs, Petre Diaconu, Dan Nanu-Basarab.

Contextul nefericit al anilor '80 în care Mihai Şimon a cercetat aceste obiective, în condiții foarte grele, își va fi pus fără îndoială amprenta asupra calității unora dintre interpretări. Astăzi, în era stației totale, a GPS-ului, a programelor de editare performante, pare greu de crezut că a existat o perioadă din istoria arheologiei românești în care, ca să-l cităm pe unul din marii noștri arheologi și istorici ai Antichității (regretatul Alexandru Suceveanu) „nu se găseau nici chibrituri”. Din articolele și însemnările lui Mihai Şimon transpare permanenta lui dorință de autoperfecționare, pasiunea mistuitoare pentru studiul preistoriei, în special pentru epoca neolitică, dar și o remarcabilă acribie. Puținele sale studii, chiar scrise în cheie cultural-istorică, sunt citate și astăzi de către specialiști ai epocii neolitice. Rămân de marcă demonstrațiile sale perfect logice asupra inexistenței unei „faze Hârșova” a culturii Gumelnița, despre echivalența stilurilor ceramice gumelnițean și cel aparținând „culturii” Varna sau descoperirea verigilor lipsă din evoluția culturii Sălcuța, găsite de Mihai Şimon în propriile cercetări de la Ostrovul Corbului, jud. Mehedinți. De asemenea, rămâne în istorie, ca o floare rară în epocă, denunțarea unui plagiat într-unul dintre studiile sale, fapt ce vorbește de la sine despre verticalitatea și onestitatea profesională a celui care a fost Mihai Şimon¹.

Volumul de față coincide cu ceea ce ar fi putut constitui aniversarea a 60 de ani de viață pentru colegul nostru dispărut la doar 38 de ani. Un motiv în plus pentru a reuni contribuțiile unor tineri specialiști din captivantul domeniu al preistoriei, mereu supus reevaluărilor și reinterpretărilor.

¹ Mihai Şimon, *Unele probleme ale aspectului cultural Stoicani-Aldeni*, SCIVA, 37, 1, 1986, 17, nota 39.